

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Grønning har Ordet for en kort Bemærkning.

Grønning: Jeg hørte med Forbavselse, at et æret Medlem af Venstre nylig her fra Folketingets Talerstol var i Stand til at gengive Ekstrakten af de hemmelige Oplysninger, der var tilgaaet Udvalget. Men jeg maa sige, at Forbavselsen bliver knap saa stor, naar man ser de samme Oplysninger gengivet i et af Regeringspartiets Blade. Og jeg vil da sige, at den Autoritet, hvormed Regeringen kræver Hemmelighedelse af Oplysninger, givet i Rigsdagsudvalgene, svækkes i nogen Grad, naar Regeringspartierne egne Blade umiddelbart efter et Udvalgsmøde er i Stand til at bringe de hemmelige Oplysninger, der er givet Udvalget. Og jeg vil tilføje, at der allerede paa denne Dag kunde være sparet adskillige Minutter af Folketingets kostbare Tid, hvis vi havde vidst, at disse Oplysninger vilde blive behandlet paa den Maade.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker Ordførerne for de tre Partier og Udvalgsmedlemmerne fra de tre Partier, som har givet Tilslutning til Lovforslaget og anbefalet det til Vedtagelse, nemlig Socialdemokratiet, Det radikale Venstre og Det konservative Folkeparti. Desværre indtager Venstre det Standpunkt, som ikke er noget usædvanligt Standpunkt for det ærede Parti, at anbefale at sige: Stemmer ikke. Det Ændringsforslag, Bondepartiet har stillet, kan jeg naturligvis ikke modtage; jeg anbefaler at stemme imod.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen udtalte, at de Oplysninger, der fremkom fra Priskontrolraadet, efter hans Mening ikke var fyldestgørende. Det er selvfølgelig en Skønssag for de enkelte Medlemmer, som faar disse Oplysninger, om de er fyldestgørende eller ikke. Jeg har den modsatte Opfattelse af det ærede Medlems, at disse Oplysninger er saa korrekte og saa nøjagtige, som man kan forlange det. Jeg for mit Vedkommende har ikke ment, at man paa nogen Maade kan rette Indvendinger mod disse Oplysninger. Og jeg vil ogsaa gerne sige, at naar Rigsdagen har oprettet et Raad som Priskontrolraadet, bør man stole paa Rigtigheden af de Oplysninger og de Redegørelser, der kommer fra dette Raad. Hensigten med Nedsættelsen af et Raad som dette har været den at faa et Raad, der kan følge Priserne og indhente Oplysninger i Erhvervslivet og ved Indhentning af disse

Oplysninger konstatere, om Priserne er rigtige eller ikke rigtige.

Rigsdagen har vedtaget en Lov, hvorefter Priskontrolraadet er oprettet, og hvorefter Raadet har Pligt til ikke at meddele Offentligheden de Oplysninger, det faar. Raadet maa da selv tage Ansvaret for, hvad det mener, det har Ret til at offentliggøre, og hvad det ikke har Ret til at offentliggøre, og hvad os andre angaar, maa vi enten stole paa de Oplysninger, der fremkommer fra Raadet, eller ogsaa maa vi sige, at Priskontrolraadets Virksomhed er overflødig. Og hvis Priskontrolraadet maa ophæves, fordi man ikke mener, at dets Arbejde er noget værd, eller at man kan stole paa dets Oplysninger, ja, hvad sker der saa? Saa sker der simpelt hen det, at vi ingen Midler har til at begrænse Prisstigningerne paa de forskellige Omraader. Jeg vil derfor mene, at den Agitation, der nu føres her med Underkendelse af Priskontrolraadets Arbejde, er hverken Priskontrolraadet eller Rigsdagen eller Samfundet tjent med.

Jeg vil gerne tilføje, at naar det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde, at jeg ikke havde haft de paagældende Oplysninger saa betids, at de kunde afgive Begrundelse for Lovforslagets Fremsættelse, er det ikke rigtigt. Jeg har naturligvis, inden Lovforslaget blev udarbejdet, haft de Oplysninger, som tilgik Udvalget i Dag; det fremgaar ogsaa af de Udtalelser, jeg fremsatte i Gaar om, at for mig forelaa der Oplysninger fra Priskontrolraadet om, at en Forhøjelse af Rugbrødsprisen paa mellem 11 og 12 Øre var berettiget.

Nu er det blevet sagt, at hvis man gaar op til de 12 Øre, saa er det en Tak for meget, saa er det i Overkanten o. s. v. Det er jeg fuldkommen klar over, og jeg vil tilføje, hvorfor jeg mener, Forhøjelsen er berettiget. Det er, fordi den Pris, vi fastsatte i September Maaned, var i Underkanten. Da fastsatte vi den ud fra den Opfattelse, at der laa en Del Lagre hos de paagældende Møllere og Bagere til Priser, som var lavere end Maksimalprisen.

Men det er indlysende, at disse Lagre efterhaanden blev mindre og mindre, og da vi kom hen til December Maaned, var Forholdet det, at man maatte erkende, at nu var der Tab ved Fremstillingen. Det er derfor naturligt, at naar man nu først hen imod Februar Maaned, en Maaned efter, skal gennemføre en Ordning, der kan dække Tabet — ikke med tilbagevirkende Kraft, men for Fremtiden —, kan det ikke nytte, at man fortsætter med at